

Peștișorul de Dâmbovița

Coborând din dealul Mitropoliei, aproape de poalele sale, forfoata Bucureștiului mă prinse din nou, starea mea lăuntrică de evlavie fiind tulburată, bruiată de trecerea prin preajmă a tot mai multor persoane, de vuietul mașinilor. Starea creată, insuflată înlăuntrul firii mele de reculegerea în lăcașul sfânt și în fața lumânărilor pâlpâitoare în chivotele „pentru vii“, „pentru morți“, mi se destrăma încetul cu încetul, spulberându-se în cotidiană și suportabila deja, prin obișnuință, agresiune a metropolei.

La început, îmi spuseseam s-o iau în lungul bulevardului Mărașești, dar, la un moment dat, decizia mi-o schimbă imaginea câtorva undițari ce se vedeau, la dreapta, prin pânzele fantasmatică ale „apei morților“ ce tremura peste asfaltul înfierbântat al Splaiului Unirii și, cu un gând tainic, poate că prea egoist, m-am îndreptat pe trotuarul din stânga, croit pe malul Dâmboviței ce curgea încet, lenș, împestrițată de sticle de plastic, cutii de bere, de petice colorate de hârtie, pachete goale aruncate de fumători și câtă altă mizerie cu care, deocamdată, nu pot lupta autoritățile municipale...

În fine, era important gândul meu tainic pe care chiar acum îl și divulg: îmi spuneam că dacă, până ajung pe la mijlocul bulevardului, se întâmplă ca vreun undițar să scoată un pește, înseamnă că cele pe care mi le pusesem, evlavios, în gând în fața altarului bisericii mitropolitane și în fața lumânărilor pâlpâitoare în

chivote vor fi primite, acceptate de Domnul, unele din ele chiar împlinindu-mi-se. Vă dați seama – din proprie experiență, firește – că, în atare situații... decisive – de ce nu? – când se împreunează dorința de... autopremoniție și ciudatul sentiment de superstiție că, Doamne ferește, ar putea să nu se întâmple ceea ce ți-ai pus tu în gând – în cazul meu, dorința ca vreun undițar să scoată peștișorul, oricare, nicidecum pe cel de aur, – în atare situații te cuprinde un freamăt – până la înfrigurare! – de tensiune, ce te face aprigul supporter al propriului destin. Îți ții pumnii ție însuși, te emoționezi nespus de tare acolo, în lăuntrul tău bântuit de egoista dorință: de a se împlini, a se împlini, a se împlini! ce ți-ai pus în gând. (Ca să folosesc un fel de a spune, dat fiind că, de mai mulți ani, în virtutea experienței sau, poate, înțelepciunii vieții, mă cam feresc să folosesc oarecum frivola noțiune de *fericire*...)

De la un moment încolo, în vizorul meu deja nici nu mai intrau pescarii de pe malul Dâmboviței, ci doar undițele lor, plutele acestora...

Și – s-a întâmplat! – în lumina soarelui scăpărase, auriu, el – peștele! Sau – peștișorul, pentru că, într-adevăr, nu era decât un chitic pricăjit. Dar, oricum, în contractul pus la cale cu mine însumi și, implicit, cu Providența, nu specificasem cât de mare trebuie să fie peștele, contând doar – să se prindă de cârlig, să fie scos din apă – atât!

Astfel că am urmărit zborul chiticului strălucitor în bătaia soarelui, ca să văd că el este prins din zbor de nimeni altcineva decât de o femeie cam înclinată spre vârsta a treia, înveșmântată pestriț, întens-colorat. Era o oacheșă-undițară în dreptul căreia m-am și oprit, poate că, în sinea mea, să-i mulțumesc pentru contribuția la înfăptuirea aieva – auzi, Doamne! – a gândurilor pe care le gândisem, de bine și de frumos. Dar, peste alte câteva clipe, rămăsei năucit... – undițara scoase bietul peștișor din cârlig, îl înjură birjărește – „De unde pizda mă-tii te-ai luat și tu! Cine te-a chemat, găinațule?!“ – și unde face – sfâr! – cu mica înotătoare, aruncând-o peste cap!

Peștișorul ateriză pe asfaltul fierbinte al splaiului aglomerat și eu mai să țip de uluire. „Gata, s-a zis cu el!“ îmi spusei, dar nu a fost să fie – peștișorul încă nu nimerise sub roțile vreunui automobil, zbătându-se, strălucitor. „Salvează-l!“ mi-am urlat în sinea mea și, ca un dement, repezindu-mă printre mașini, culegând – ce îndemănare! – vietatea elipsoidală, argintiu-aurie și, precum copiii de mingi la tenis, am trecut iute în cealaltă margine „a terenului“ – a străzii. Bineînțeles, huiduit, înjurat, claxonat de mai mulți șoferi care, în definitiv, aveau dreptate. Însă dreptatea cea mare la Domnul și de la Domnul este și eu îi mulțumeam Celui de Sus pentru că m-a cruțat nu numai pe mine, ci și peștișorul pe care, iată, îl țineam în mână, văzând cum palpită din branhiile lui micuțe-micuțe. El, peștișorul, talismanul dorințelor mele, poate că sacramentale, de bine și frumos...

Brusc, am luat-o la fugă spre prima zebra, trecând din nou spre Dâmbovița și, scuipând peste chitic – „Ptiu-ptiu-ptiu!“, a baftă – l-am aruncat, oarecum solemn, în apă, urmărindu-i scurțul zbor scânteios, auriu, în bătaia soarelui. Ce noroc, poate că chiar fericire – pe capul lui! Și ceva liniște în sufletul meu...

Prin vuietul mașinilor, auzeam niște strigăte care, mi se păru-se, parcă m-ar fi vizat. Privii în direcția de unde răzbeau: striga ceva pescărița exotică, sucindu-și degetul la tâmplă. Nu mai conta. Eu revenisem la ale mele, în sinea mea, adică, înseninată de-a binelea...

...De atunci încoace, când mai revin prin București și văd Dâmbovița, numaidecât îmi amintesc de peștișorul meu auriu în bătaia soarelui, zicându-mi că nu, nu se poate ca el să nu-mi fi influențat spre bine destinul, norocul, dorințele... Chiar dacă aș fi și eu un om fără însușiri, ca celebrul personaj al lui Musil... Nu, nu-mi fac probleme că, într-adevăr, nu am însușiri și merite extraordinare... Pentru că, la urma urmelor, cazul cu salvarea peștișorului nici nu poate fi trecut la... merite... Nu a fost decât o întâmplare ce nu

contează decât pentru mine... Cu insignifianta ei importanță, ați putea zice...

Însă, în ce mă privește, aș avea motive să vă contrazic... Dar nu e cazul.

23. VI. 2007

Securitate sută la sută

De la contabilitatea Uniunii Scriitorilor am ridicat o anume sumă – cam modestă – de euro, ce se acordă cvasi-de-obicei unor autori care întreprind deplasări de documentare peste hotarele țării sau pentru ceva anume legat de profesia aceasta foarte abstractă, nepalpabilă – a scrisului – și așteptam să fie tras la peron trenul de tranzit (...Bulgaria – Rusia...), în care urma să urc.

E adevărat, am o memorie bună, astfel că, grație (în pofida dorinței mele) încontrolabilului ei automatism (...săcăitor!), în gând îmi revenea, a sută oară, un pasaj anodin din regulamentele birocratice, fără de care – iarăși e drept – nu se poate, deocamdată. Și de aici mai departe... Astfel că, până să vină trenul, bânguiam, iar și iar, în minte, o explicație („disc stricat“!) ce solicitase semnătura mea cea mai recentă, pe un borderou de la contabilitatea Uniunii Scriitorilor. „Vor fi onorate numai cererile însoțite de documente relevante privind invitația și scopul cultural al călătoriei... Suma acordată de URSS reprezintă un fond pentru documentare și achiziții de cărți, CD, VCD etc., și nu cheltuieli de călătorie, cazare, diurnă...” – cam așa îmi „bâzâia” bondarul birocratic în cutia de rezonanță a scâfârliei, în timp ce așteptam... – dar, slavă Domnului, iată că trase și trenul la peron!...

În fine, am urcat și la scurt timp așipisem, ba chiar adormisem, trezindu-mă în preajma Iașilor, de unde trenul avea să cotească spre Suceava (ar fi trebuit să treacă prin Chișinău, Tiraspol, dar, din cauza

dezvățului separatiștilor transnistreni, itinerarul fusese modificat), trecând la vama ucraineană etc., pentru ca, peste vreo 19 ore, să ajung în celebrul oraș N., în care poposise și Gogol sau, poate, Dostoievski, primul parcă anume aici fiind surprins de scânteia clipei de grație ce-i străfulgeră conștiința cu un nemaipomenit subiect de roman – *Suflete moarte*, al doilea „pescuind“ pe stradelele urbei în cauză sau că *Demonii* sau că *Idiotul*... Ceva de genul ăsta plural-romanesc...

Încă de la gară, acest oraș rusesc peste care tronează turnurile a vreo patru geamii cu semilunile lor aurii și bi-unghiular-colțuroase care, prin sugestie, dădu(seră) și forma iataganului – încă de la gară urbea euroasiată mă uimi prin forfota ei, neobișnuită orașelor pur-europene sau pur-siberiene, secundele – obligator asiatică, adică. Hamali sprinteni trăgând sau împingând cărucioarele cu greutate potrivite – nici prea-prea, nici foarte-foarte – călători plecând de pe peronul gării sau îndreptându-se într-acolo – abil șupurindu-se unii pe lângă alții, fără a-și da coate. Pe scurt, întreaga atmosferă era una energizantă, ce înviora, îmbărbăta și ținea în formă bună omul, inclusiv scriitorul care avea în gând lucruri aproape concrete, ca niște scopuri vizibile sau distinct-imaginabile: de a făptui întru binele personal și cel al societății.

Aici, mai vechii sau mai recentii prieteni sau cunoscuți între ei, când se întâlnesc, primul lucru după *Zdravstvuite!* e să-și adreseze fraza: *S proședșim!*, ceea ce, cuvânt cu cuvânt, s-ar traduce: „Cu cea trecută!“ care, în sensul deplin și literar, înseamnă: „Te felicit cu ocazia sărbătorii trecute!“, după care nimeni nu-și mai frânge mintea să-și amintească ce solemnitate anume, concretă, o fi avut în vedere cel cu felicitarea, dat fiind că, se gândesc dânsii, dacă nu o săptămână, apoi acum două-trei săptămâni sigur că o fi avut loc vreo sărbătoare oarecare, religioasă sau de stat, panrusească sau local-tătărească, ortodoxă sau musulmană, internațională sau strict personală, astfel că invocarea politicoasă a retro-motivului e pecetluită în obișnuința și existența cotidiană încă din timpurile festive ale defunctei uniuni sovietice.